

JAMES S. A. COREY

HRY NEMESIS

Expanze - kniha pátá

TRIFID

James S. A. Corey
Hry Nemesis

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Nemesis Games
Copyright © 2015 by Daniel Abraham and Ty Franck
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2017
Cover © Daniel Dociu, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-7553-209-1

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

HRY NEMESIS

EXPANZE - KNIHA PÁTÁ

JAMES S. A. COREY

HRY NEMESIS

EXPANZE - KNIHA PÁTÁ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák - Triton

Benu Cookovi, bez něhož

Prolog: Filip

Spojené loděnice na Jupiterově měsíci Callisto ležely bok po boku na polokouli, která byla trvale odvrácena od planety. Slunce se odtud jevílo jen jako nejjasnější hvězda v nekonečné noci, široká šmouha Mléčné dráhy byla mnohem jasnější. Odevšad z hřebenů kolem kráterů zářila na budovy, nakladače a lešení ostrá pracovní světla. Žebra zpola hotových lodí se klenula vysoko nad regolit kamenného prachu a ledu. Dvě loděnice, jedna civilní a druhá vojenská, jedna patřila Zemi, druhá Marsu. Obě byly chráněny proti meteorům stejnými elektromagnetickými pulzními děly, obě se věnovaly stavbě a opravám plavidel, jež povevou lidstvo k novým světům za prstence, až – pokud – se vyřeší situace na Ilusu.

A oběma momentálně hrozilo větší nebezpečí, než by kdokoli tušil.

Filip sklouzl kupředu, jeho lidé se drželi těsně za ním. Světelné LEDky si ze skafandrů vydlabali, keramické pláty drhli tak dlouho, až na nich nezbylo nic hladkého, co by mohlo odrážet světlo. I displeje v přilbách měli ztlumené téměř na hranici viditelnosti. Hlasy, které Filip slyšel – provoz lodí, hlášení ostrahy, tlachání civilistů –, přijímali pouze pasivně. Naslouchal, aniž by cokoli vyslal na oplátku. Zaměřovací laser, který si připevnil popruhy na záda, měl vypnutý. Spolu se svým týmem se pohyboval jako stín ve stínech. Sotva zřetelný časovač pro odpočet v levé části jeho zorného pole překročil hodnotu patnácti minut. Filip poklepal otevřenou dlaní do vzduchu, stěží hustšího než vakuum; šlo o fyzický idiom Pásu pro pomalý pohyb vpřed. Skupina kolem něj ho následovala.

Vysoko v prázdnotě nad nimi, kam nedohlédli, se úsečným, profesionálním tónem vzájemně domlouvaly martánské lodi střežící loděnice. Jelikož jejich flotila musela pokryt značný prostor, nacházely se na oběžné dráze pouze dvě lodi. Pravděpodobně dvě. Nedalo se vyloučit, že se někde v temnotě ukrývají další, s přiškrceným výdejem odpadního tepla a stíněné před radary. Bylo to možné, byť nepravděpodobné. A život, jak říkal Filipův otec, to byla vždy riskantní práce.

Čtrnáct minut, třicet vteřin. Vedle původního se objevily dva sekundární časovače, první s odpočtem na pětáctýřicet vteřin, druhý na dvě minuty.

„Transportní lodi *Frank Aiken*, máte povolení pro přiblížení.“

„Zpráva přijata, *Carson Lei*,“ ozvalo se známé zavrčení Cynova hlasu. Filip ve slovech starého chlapa z Pásu vycítil úsměv. „*Coyos sabe best ai sus bebe*, až budem dole?“

Kdesi nahoře *Frank Aiken* přejížděl marťanské lodi nenápadným laserovým paprskem nastaveným na stejnou frekvenci jako ten na Filipových zádech. Když promluvil marťanský spojovací důstojník, neozval se v jeho hlase ani náznak strachu.

„Nerozumím, *Franku Aikene*. Prosím opakujte.“

„Omlouvám se.“ Cyn se uchechtl. „Víte, vy poctiví hoši z lepších rodin, o nějakých slušných barech, kde by si chudák z Pásu mohl dát drink, až přistanem?“

„V tom vám neporadím, *Franku Aikene*,“ odpověděl Marťan. „Udržujte kurz.“

„*Sabez sa*. Pevní jako skála, přímí jako kulka, takoví jsme my.“

Filipovi muži dosáhli vrcholu hřebenu obkružujícího kráter a shlíželi dolů na zemi nikoho, kde si Marťané vybudovali vojenský tábor. Vypadalo to tam přesně tak, jak si představoval. Rozeznával skladiště a zásobníky. Vytáhl zaměřovací laser, usadil jeho podstavec do špinavého ledu a zapnul ho. Ostatní, rozmístění v dostatečně širokém oblouku, aby měli všechny stráže na dohled, ho napodobili. Lasery byly staré, jejich displeje pocházely z tuctu různých zdrojů. Než drobná LEDka na spodní straně Filipova laseru zezelenala, první ze sekundárních časovačů dospěl k nule.

Na civilním kanálu zazněl poplašný tritón, následoval znepokojený ženský hlas.

„Máme venku neovládaný nakládací stroj. Míří... ale, kruci! Míří k protimeteorické sestavě.“

Filip vedl svůj tým podél okraje kráteru a v uších mu zněly poplachy a stupňující se panika. Kolem nich se zvedaly obláčky prachu a neklesaly, nýbrž se rozptylovaly v okolí jako mlha. Nakládací mechanismus, který nereagoval na příkazy, se šinul územím nikoho přímo proti velkým očím děl na obranu proti meteorům, čímž je oslepil, i když jen na pár minut. Z bunkru se vynořili čtyři marťanští mariňáci, přesně podle protokolu. Jejich zbroj, vybavená posilovači, jim umožňovala klouzat po povrchu jako na bruslích. Každý z nich by mohl sám zlikvidovat celý Filipův tým, a nezpůsobilo by jim to nic horšího než chvilkový pocit lítosti. Filip je z principu nenáviděl všechny dohromady a každého zvlášť. K poškozené soustavě obranných děl už se štrachali opraváři. Do hodiny bude zase všechno v pořádku.

Dvanáct minut, pětadvacet vteřin.

Filip se na okamžik zastavil, ohlédl se na svou skupinu. Deset dobrovolníků, nejlepších vojáků, jaké mohl Pás nabídnout. Kromě něj žádný z nich nevěděl, proč je přepadení martánských skladů tak důležité, ani k čemu tato akce povede. Každý z nich byl přesto připraven zemřít, kdykoli mu to příkáže, prostě pro to, kým Filip byl. Pro to, kým byl jeho otec. Filip to cítil v břiše i v hrdle. Ne strach, ale hrdost. Byla to hrdost.

Dvanáct minut, pětadvacet vteřin. Čtyřiatřicet. Třiatřicet. Lasery, které před chvilkou rozmístili, se probudily k životu, zaměřily čtyři mariňáky, bunkr se záložním týmem, okolní ploty, dílny a budovy. Martané se otočili; jejich obleky měly tak citlivé senzory, že zaznamenaly i to nejjemnější pohazení paprskem. Současně zvedli zbraně. Filip viděl, že jeden rozpoznal postavení jeho týmu, jeho zbraň se odklonila od laserů a zamířila na ně. Na něj.

Zatajil dech.

Před osmnácti dny se jakási loď – Filip ani nevěděl která – kdesi mimo soustavu Jupitera hnala velkou rychlostí, s nejvyšším přetížením kolem deseti, možná patnácti gé. V jediné nanosekundě, určené počítači, vyhrkla pár tuctů dávek wolframové oceli, a kromě toho čtyři jednorázové rakety s krátkým doletem, k nimž byly upevněny levné senzory o jedné frekvenci. Sotva se daly nazvat stroji, jak byly jednoduché. Šestileté děti dennodenně staví složitější hračky, jenže tyhle věci, zrychlené na sto padesát kilometrů ve vteřině, nepotřebovaly mít složitou stavbu. Stačilo jim ukázat, kam mají letět.

Než se signál dostal z Filipova oka optickým nervem do zrakového centra jeho mozkové kůry, bylo po všem. Bouchnutí, oblaky dýmu, jež jako by vyvrhla sopka, tam, kde předtím stáli mariňáci. Dvě nové hvězdy nad hlavou na místě, kde se předtím nacházely strážní lodi. To vše si uvědomil, až když byli nepřátelé mrtví. Přepnul rádio ve skafandru do aktivního režimu.

„*Ichiban*,“ řekl, hrdý na to, jak má klidný hlas.

Seskákali všichni společně dolů po svahu kráteru, šoupali přitom nohama. Martánské loděnice se podobaly výjevu ze zlého snu. Z roztrštěných dílen, kde vzplanuly těkavé hořlavé látky, stoupaly chuchvalce plamenů. Z baráků se zvedala oblaka jemného sněhu, jak uvolněná atmosféra tryskala ven a okamžitě mrzla. Mariňáci zmizeli, jejich roztrhaná těla byla rozprášena. Kráter se plnil mračny prachu a ledu, Filip viděl své cíle jen díky displeji v přilbě.

Deset minut, třináct vteřin.

Skupina se rozdělila. Tři se vydali doprostřed otevřeného prostranství, našli si dostatečně rozlehlé volné místo a začali tam rozvíjet tenkou černou konstrukci z uhlíkového vlákna, jež měla sloužit jako evakuační plošina. Dva další si odepnuli automatické pušky bez zpětného rázu, připraveni zastřelit kohokoli, kdo by se vynořil z trosk. Další dva se rozběhli ke zbrojnici, tři doprovázeli Filipa ke skladu. Budova vystupovala z prachu, tyčila se nad nimi, přísná a výhrůžná. Přístupové dveře byly zavřeny. Nakládací stroj ležel na boku, řidič byl mrtev nebo umíral. Filipův technik přistoupil k ovládacímu mechanismu, řezákem odstranil kryt.

Devět minut, sedm vteřin.

„Josie,“ řekl Filip.

„*Trabajan, sa sa?*“ odvětil Josie úsečně.

„Vím, že na tom makáš,“ pokračoval Filip. „Jestli to nemůžeš otevřít –“

Masivní vrata se posunula, zatřásla a zvedla se. Josie se obrátil a zapnul si světlo v přilbě, takže Filip viděl výraz jeho drsné tváře. Vešli do skladu. Viděli vysoké věže keramických a ocelových dílů, tyčily se těsně vedle sebe jako hory. Stovky kilometrů vlasově tenkého drátu na plastových cívkách vyšších než Filip. Čekaly tu mohutné tiskárny, připravené vyrobit dokonale přiléhající desky, které se spojí v prázdnostě, vytvoří objem a v něm bublinu vzduchu a vody a složitých organických sloučenin, jež bude považována za prostředí vhodné pro lidi. Zablikala nouzová světla, celému prostoru pod sebou dodala podivný katastrofický nádech. Postoupil kupředu. Nevzpomínal si, že by vytahoval zbraň, ale měl ji v ruce. Do nakladače se připoutal Miral, ne Josie.

Sedm minut.

Ve zmatku na prostranství loděnic zablikaly červenobílé stroboskopy prvních pohotovostních vozidel, světla se zdála přicházet odevšad a odnikud. Filip se šoural mezi řadami svářecích aparátů a kovových tiskáren, kádí ocelového a keramického prachu, jemnějšího než pudr, držáků a rámu se spirálovým jádrem. Vrstvy útočné zbroje z kevlaru s pěnovými vycpávkami na hromadě tvořily něco jako největší lůžko ve sluneční soustavě. V jednom koutě ležel rozebraný celý Epsteinův motor, podobný nejsložitější skládance ve vesmíru. Filip si ničeho z toho nevšiml.

Vzduch nebyl dost hustý, aby k němu donesl zvuky střelby. Displej v přilbě mu ohlásil rychle se pohybuující předmět v téže chvíli, kdy se na ocelovém sloupku po jeho pravé straně objevila zářící skvrna. Filip sebou praštil na zem, jeho tělo se sunulo dolů pomaleji než za letu. Marfan skočil do uličky. Neměl vojenskou zbroj s posilovači, jen exoskelet

technika. Filip zamířil doprostřed jeho hmoty a zpola vyprázdnil zásobník. Střely žhnuly, když opouštěly hlaveň, poháněny vlastním palivem, za nimi se v řídkém vzduchu Callisto táhly stopy ohně a rudošedých spalín. Čtyři Maršana zasáhly a krvavé chuchvalce jako zmrzlý červený vodopád zvolna klesaly k zemi. Exoskelet ihned přešel do nouzového režimu, jeho LEDky změnilly barvu na ponuře jantarovou. Na své frekvenci zřejmě oznamoval pohotovostní službě dvora, že se přihodilo něco hrozného. Jeho nesmyslná oddanost působila v této situaci téměř legračně.

V uchu se mu ozval Miralův hlas: „*Hoy, Filipino. Sa boite sa palla?*“

Filipovi chvilku trvalo, než svého muže našel. Vězel v nakladači, zčernalý skafandr splýval s obrovským mechanismem, jako by k sobě odjakživa patřily. Pouze matný symbol rozpůleného kotouče Spolku vnějších planet, stále rozeznatelný pod nánosem špíny, svědčil pro to, že Miral je všechno možné, jen ne špatně udržovaná maršanská obsluha stroje. Plechovky, o nichž hovořil, byly stále upoutány k paletám. Každá obsahovala tisíc litrů. Na prohnuté straně nápis: *Rezonanční potah o vysoké hustotě*. Nátěr absorbující energii, jenž umožňoval maršanským vojenským lodím uniknout odhalení. Stealth technologie. Našel to. Z Filipa spadly obavy, o nichž ani nevěděl, že ho tíží.

„Ano,“ řekl, „to je ono.“

Čtyři minuty, sedmatřicet vteřin.

Vrtnění nakládacího mechanismu znělo vzdáleně, zvuk se přenášel spíš vibracemi podlah než řídkou atmosférou. Filip a Josie se přesunuli ke dveřím. Záblesky světla viděli jasněji; teď už nabíraly určitý směr. Rádio ve Filipově skafandru chytalo frekvence přeplněné ječícími hlasy a bezpečnostními alarmy. Maršanské vojenské velení vydalo posílám rozkaz stáhnout se zpět z civilní loděnice, z obavy, že právě ti, kdo zareagují jako první, by mohli patřit k teroristům a převlečeným nepřátelům. Což dávalo smysl. Za jiných okolností by na tom skutečně mohlo něco být. Displej ve Filipově přilbě zobrazoval obrysy budov, zpola dokončenou evakuační plošinu, ale počítačový odhad lokalizace vojenských vozidel na základě infračerveného záření a viditelného světla byl pro Filipovy oči příliš nezřetelný. Připadalo mu, jako by procházel schematickým nákresem, kde je vše definováno hranami a povrchy jsou jen naznačeny. Šoural se po regolitu, když zemí proběhl hluboký otřes. Možná detonace. Nebo některá z budov dokončila své dlouhé, pomalé hroucení. V otevřených vratech se objevil Miralův nakladač, světla ve skladu ho ozařovala ze zadu. Kanystry v jeho spárech byly černé a anonymní. Filip šouravě vyrazil k plošině a přepnul na zakódovaný kanál.

„Jak jste na tom?“

„Máme malý problém,“ odpověděl Aaman. Byl to jeden z mužů u plošiny. Filip ucítil v ústech kovovou pachutí strachu.

„Tady neexistují malé problémy, *coyo*,“ prohlásil a s námahou udržoval klidný tón. „Oč jde?“

„Zlobí nás to svinstvo rozmetané výbuchy. V kloubech lešení se usazuje drť.“

Tři minuty, čtyřicet vteřin. Třicet devět.

„Jdu tam,“ oznámil Filip.

Vmísil se Andrewův hlas: „Ve zbrojnici po nás střílejí, šéfků.“

Filip si nevšiml zdobněliny. „Jak moc je to vážné?“

„Docela dost,“ pravil Andrew. „Chuchu to schytl a na mě nepřítel pěkně tlačí. Hodila by se mi pomoc.“

„Vydrž.“ Filip horečně uvažoval. Jeho dvě strážce stály u plošiny, připravené zastřelit každého, kdo nepatřil k jejich týmu. Tři stavitelé zápolili s jednou z podpěr. Filip k nim skočil a zachytil se černého rámu. Andrew na lince zachrčel.

Okamžitě postřehl uvízlý konektor, který se zasekl vinou usazeného jemného šterku – příčina byla jasná. V atmosféře by stačilo pořádně na něj fouknout, a byl by čistý. Tady to nepřipadalo v úvahu. Aaman do něj zuřivě ryl nožem, vydlobával kousíček po kousíčku, aby špínu dostal z tenkých kanálek, do nichž měly zapadnout další části zařízení.

Tři minuty.

Aaman s námahou přitáhl podpěru a pokusil se ji násilím napojit. Už to skoro bylo, ale když zatáhl, spojení se znovu rozpadlo. Filip viděl, jak muž kleje, až mu spršky slin dopadají na vnitřní povrch přilby. Kdybychom si bývali vzali tlakovou láhev se vzduchem, pomyslel si Filip.

Ale něco takového přece měli!

Vyškul Aamanovi nůž z ruky a vrazil ho do zápěstí svého obleku, tam, kde kvůli ohybu byl plášť nejtenčí. Ostrá bolest mu prozradila, že bodl příliš hluboko. To ale nevadilo. Skafandr spustil alarm, avšak on si ho nevšiml. Nahnul se dopředu a přitiskl otvůrek v obleku k zacpanému konektoru. Unikající vzduch rozfoukl prach a led. Unikla i kapička krve, zmrzla a byla z ní dokonalá karmínová kulička, která se odrazila od povrchu podpěry. Ustoupil, Aaman konektor napojil. Když za něj zatáhl, spojení už vydrželo. Poškozený oblek sám zapečetil otvor, jakmile z něj Filip vytáhl nůž.

Ohlédl se. Miral a Josie sundali kanystry z palet, jeden přivazovali k plošině. Záblesky světel pohotovostních vozidel zmatněly, vozy v mlze

a zmatku projely kolem nich. Pravděpodobně mířily za střelbou ve zbrojnici. Tam by viděl největší ohrožení i Filip, pokud by nevěděl, oč tu jde.

„Šéfíku,“ hlesl Andrew, hlas slabý a napjatý. „Už to tady neudržím!“

„Žádné zdržování,“ řekl Filip. „*Ge gut.*“

Jedna z žen mezi strážci mu položila ruku na rameno. „Chceš, abych to vyřešila?“ zeptala se. *Mám je jít zachraňovat?*

Filip zvedl pěst a mírně jí potřásl tam a zpět. Ne. Ztuhla, když pochopila, co tím myslí. Na okamžik si myslel, že neposlechne. Její volba. Vzpoura by v téhle chvíli znamenala trest pro ně pro všechny. Josie upevnil na místo poslední kanystr, přitáhl popruhy. Aaman a jeho lidé umístili poslední podpěru.

Minuta, dvacet vteřin.

„Šéfíku!“ vykřikl Andrew.

„Je mi líto, Andrew,“ řekl Filip. Nastal okamžik ohromeného ticha, následoval proud vulgárních nadávek a kleteb. Filip přeladil na jinou frekvenci. Pohotovost pro vojenské objekty už křičela méně. Ženský hlas hovořil úsečně, klidná Němka vydávala rozkazy s téměř znuřenou efektivitou člověka uvyklého krizovým situacím a hlasy, jež jí odpovídaly, jako by od ní načerpaly profesionální přístup. Filip ukázal na lešení. Chuchu s Andrewem byli mrtví. A i kdyby nebyli, tak stejně budou. Přitáhl se na své místo na plošině, připevnil si popruhy kolem pasu a v rozkroku, pak napříč přes hrud', hlavu si opřel o tlusté polstrování.

Padesát sedm vteřin.

„*Niban,*“ řekl.

Nic se nestalo.

Přepnul rádio na kódovaný kanál. Andrew teď vzlykal. Kvílel.

„*Niban! Andale!*“ křikl Filip.

Evakuační plošina se pod ním vzepjala, najednou měl váhu. Čtyři chemické rakety prudce zabraly, ozářily zem pod ním, rozmetaly prázdné palety a Miralův opuštěný nakladač převrátily naznak. Zrychlení vytlačilo Filipovi krev do nohou, jeho zorné pole se zúžilo. Oblek se mu přitiskl na stehna, jako by ho zmáčkl nějaký obr, aby krev donutil vrátit se do oběhu. Jeho vědomí se poněkud vzpamatovalo.

Kráter pod ním se teď jevil jako podlouhlý prašný puchýř na povrchu měsíce. Pohybovala se v něm světla. Věže na okrajích kráteru potemněly, ale blikaly, jak se systémem snažil znovu naběhnout. Loděnice na Callisto se potácely jako opilec nebo někdo, koho praštili do hlavy.

Časovač dospěl ke dvěma vteřinám, k jedné.

Při nule přišel náraz. Filip dopad skály neviděl. Stejně jako ty wolframové střely letěla příliš rychle, aby ji lidský zrak zaznamenal. Ale postřehl, jak prachový oblak poskočil jakoby překvapením, a pocítil mohutnou tlakovou vlnu, jež se rozvinula takovou silou, že ji bylo vidět i v sotva existující atmosféře.

„Držte se,“ řekl, ačkoli to nebylo třeba, všichni na plošině se už drželi. V hustší atmosféře by náraz znamenal smrt pro ně všechny. Tady to bylo jen o něco horší než pořádná bouře. Aaman zavrčel.

„Nějaký problém?“ zeptal se Filip.

„Ten *pinché* kámen mi provrtal nohu,“ odpověděl Aaman. „Bolí to.“

Josie na to: „*Gratia sa ti to nechytlo ptáka, coyo.*“

„Já si nestěžuju,“ opáčil Aaman. „O nic nejde.“

Raketám plošiny došlo palivo; přetížení polevilo. Loděnic pod nimi se už zmocnila smrt. Nezářila tam žádná světla. Ani nehořel žádný oheň. Filip obrátil pohled k jasnému pruhu hvězd, disku galaxie, který na ně na všechny svítil. Jedno z těch světel nepatřilo hvězdě, ale zplodinám *Pelly*, která se chystala vyzvednout svou zbloudilou posádku. Kromě Chuchu. Kromě Andrewa. Filip uvažoval, proč necítí výčitky svědomí nad ztrátou dvou lidí pod svým velením. Svým prvním velením v akci. Měl to být důkaz, že zvládne skutečný úkol, misi, kdy je opravdu něco v sázce, a že ho dokáže splnit čistě.

Neměl v úmyslu mluvit. Možná ani nepromluvil. Možná mu jen unikl povzdech. Miral se uchechtl.

„No nekecej, Filipito,“ pravil starší muž. A o chvíli později: „*Feliz cumpleaños, sabes?*“

Filip Inaros zvedl ruce na znamení díky. Měl právě patnácté narozeniny.

Kapitola první: Holden

Rok po útocích na Callisto, téměř tři roky po tom, co se svou posádkou vyrazil k Ilusu, a nějakých šest dnů po návratu se James Holden vznášel vedle své lodi a sledoval, jak ji rozebírá demoliční mechanismus. Osm napjatých lan poutalo *Rosinantu* ke stěnám jejího kotviště. Šlo o jeden z mnoha servisních doků na stanici Tycho a zdejší opravářská sekce byla jen jednou z mnoha v obrovské výrobní kouli. Kolem nich probíhalo v kilometrovém prostoru koule tisíc jiných operací, ale Holden měl oči jen pro svou loď.

Stroj dokončil řezání a oddělil rozsáhlou část vnějšího trupu. Pod ní se nacházela kostra lodi, houževnatá žebra, obklopená propletením kabelů a potrubí, a ještě hlouběji druhá kůže vnitřního trupu.

„Jo,“ vyjádřil se Fred Johnson, který plaval v prostoru vedle něj, „pěkně jsi jí dal do těla.“

Fredova slova, byť je komunikační systém jejich skafandrů zploštil a zkreslil, působila jako rána palicí. Skutečnost, že se Fred, formální vůdce Spolku vnějších planet a jeden ze tří nejmocnějších lidí ve sluneční soustavě, osobně zajímá o stav jeho lodi, by možná měla Holdena uklidnit, ale místo toho mu připadalo, jako by mu táta kontroloval domácí úkoly, aby se ujistil, že je moc nezvorat.

„Vnitřní kostra je zprohýbaná,“ promluvil do interkomu třetí hlas. Muž s kyselým výrazem jménem Sakai se po smrti Samanty Rosenbergové při události, kterou nyní všichni nazývali ‚incidentem v pomalé zóně‘, stal novým vedoucím technikem na stanici Tycho. Sakai sledoval postup oprav ze své nedaleké pracovny prostřednictvím kamerového systému a rentgenového zařízení, jimiž byl vybaven demoliční stroj.

„Jak jsi tohleto dokázal?“ Fred ukázal na ukotvení elektromagnetického děla v lodním kýlu. Hlaveň děla se táhla téměř po celé délce lodi a podpěry, jež ji poutaly ke kostře, byly místy viditelně zkroucené.

„No,“ pravil Holden, „už jsem ti vyprávěl o tom, jak jsme s *Rosí* vlekli těžkou nákladní loď na vyšší planetární orbitu a používali přitom naše pulzní dělo jako reaktivní pohon?“

„Ano, to je dobrý vtip,“ poznamenal Sakai zcela bez humoru. „Některé z těch vzpěr by se možná daly opravit, ale vsadil bych se, že ve slitině objevíme spoustu mikroskopických prasklin, takže bude určitě lepší všechny je vyměnit.“

Fred hvízdal. „To nebude nejlevnější.“

Vůdce SVP střídavě fungoval jako zákazník a sponzor lodi a Holden doufal, že se jejich kostrbatý vztah právě nachází ve fázi, kdy je jejím sponzorem. Beze slevy pro významného klienta by oprava lodí vyšla podstatně draž. Tedy ne že by si to nemohli dovolit.

„Ve vnějším plášti je spousta mizerně záplatovaných děr,“ pokračoval Sakai. „Vnitřní tady odtud vypadá lépe, ale projdeme ho s jemným kartáčkem a zajistíme, aby byl řádně utěsněn.“

Holden už chtěl začít vysvětlovat, že při zpáteční cestě z Ilusu by nepochybně došlo k případům udušení a smrti, kdyby nebyl vnitřní plášť vzduchotěsný, ale zarazil se. Neměl žádný důvod odporovat člověku, který nyní zodpovídal za to, že jeho loď bude zase létat. Pomyslel na Samin skřítkovský úsměv a její zvyk zmírňovat svou kritiku pošetilým vtípkováním, a pocítil sevření pod hrudní kostí. Už to bylo pár let, ale ještě teď se mu občas do srdce vplížil žal.

„Děkuju,“ řekl místo toho.

„Tak to půjde nejrychleji,“ odpověděl Sakai. Mechanismus se pomocí trysek přemístil k jiné části lodi, ukotvil se magnetickými nohama a s ostrými světelnými záblesky se pustil do odřezávání dalšího kusu vnějšího trupu.

„Pojďme do mé kanceláře,“ vyzval Holdena Fred. „V mém věku člověk vydrží ve skafandru jenom po omezenou dobu.“

Mnoho operací při opravě lodí usnadňovala absence gravitace a atmosféry. Technici kvůli tomu museli při práci nosit ochranné obleky. Holden si Fredova slova vyložil v tom smyslu, že se starý muž potřebuje vymočit, a neobtěžoval se s kondomovým katétrem.

„Dobrá, pojďme.“

Fredova kancelář byla na poměry vesmírné stanice rozlehlá a byla cítit starou kůží a dobrou kávou. Kapitánův sejf na stěně vyrobili z titanu a leštěné oceli, takže se podobal rekvizitě ze starého filmu. Nástěnná obrazovka za stolem předváděla pohled na kostry tří lodí, jež se teprve stavěly. Jejich provedení se navzájem podobalo: velké, objemné, praktické.

Jako pořádné kladivo. Jednalo se o počátek flotily SVP, vyráběné na zakázku. Holdenovi bylo dobře známo, proč Spolek cítí potřebu vytvořit si vlastní ozbrojené síly, ovšem vzhledem ke všemu, co se odehrálo v několika uplynulých letech, se nemohl zbavit dojmu, že lidstvo si ze svých traumat odnáší pokaždé to nesprávné poučení.

„Kávu?“ zeptal se Fred. Holden přikývl a Fred se pustil do manipulace s kávovarem na postranním stolku při přípravě dvou šálek. Ten, který podal Holdenovi, nesl vybledlý znak SVP. Rozpolcený kruh už téměř nebylo vidět.

Holden šálek přijal, pokynul směrem k obrazovce a zeptal se: „Jak dlouho to bude trvat?“

„Podle současných odhadů šest měsíců.“ Fred se složil na židli s tichým zasténáním starého muže. „Ale taky by to mohlo trvat věčně. Za rok a půl ode dneška už lidskou sociální strukturu v naší galaxii nepoznáme.“

„Diaspora.“

„Chceš-li tomu tak říkat,“ přikývl Fred. „Já dávám přednost výrazu shánka po půdě. Spousta krytých vozů mířících do zaslíbené země.“

Přes tisíce světů, volných, jen si je vzít. Lidé z každé planety, stanice nebo skály ve sluneční soustavě chvátají, aby si kousek utrhli. A v domovské sluneční soustavě se tři vlády předhánějí ve stavbě válečných lodí, aby mohly tohle všechno řídit a kontrolovat.

Na trupu jedné z lodí zazářilo světlo svářeče tak jasně, že senzory na monitoru adekvátně snížily jeho jas.

„Pokud Ilus něco znamenal, potom to bylo varování, že spousta lidí zahyne,“ podotkl Holden. „Našel se vůbec někdo, kdo by naslouchal?“

„Ani ne. Znáš historii dobývání Severní Ameriky?“

„Jo.“ Holden upil Fredovy kávy. Lahodná. Vypěstovaná na Zemi, s výraznou chutí. Privilegium vysokého postavení. „Došlo mi to přirovnání s krytými vozy. Vyrostl jsem v Montaně, víš? Lidé si tam pořád vyprávějí všelijaké nesmysly o osidlování pohraničí.“

„Takže také víš, že mytologie zjevného předurčení skrývá pořádnou porci tragédie. Mnohé z těch krytých vozů to nedokázaly. A mnozí z lidí, kteří dorazili, kam chtěli, skončili jako laciné námezdní síly při stavbě železnic, dolů a u velkých farmářů.“

Holden popíjel kávu a sledoval stavbu lodí. „Nemluvě o všech lidech, kteří tam žili předtím, než přijely kryté vozy a přivezly náramně šikové nové choroby. Alespoň naše novodobá verze galaktického předurčení nevytlačí nic vývojově pokročilejšího než imitátorské ještéry.“

Fred přikývl. „Snad. Zatím to tak vypadá. Ale všech třináct set světů jsme nestačili podrobně prozkoumat. Kdo ví, co ještě objevíme.“

„Zabijácké roboty a fúzní reaktory o rozměrech celých kontinentů, které jen čekají na někoho, kdo by cvakl vypínačem, aby mohly vyhodit půlku planety do vesmíru, pokud mi paměť ještě slouží.“

„Založeno na jediném vzorku. Možná to všechno bude ještě podivnější.“

Holden pokrčil rameny a dopil kávu. Fred měl pravdu. Nikdo nemohl tušit, co je na všech těch světech čeká. Nikdo neměl sebemenší představu, jaká nebezpečí číhají na budoucí kolonisty, kteří teď tolik chvátají, aby si světy zabrali.

„Avasarala se mnou není moc spokojená,“ povzdchl si.

„Ne, to tedy není,“ souhlasil Fred. „Ale já ano.“

„Cože?“

„Podívej, stará paní si přála, abys tam přišel a všem ve sluneční soustavě předvedl, jak je to tam hrozné. Vyděsil je, aby radši počkali, až jim vláda řekne, že je to v pořádku. Abys jí vrátil otěže.“

„Však to bylo dostatečně děsivé,“ mínil Holden. „Copak jsem to neřekl jasně?“

„Ovšem. Ale dalo se to přežít. A teď se Ilus chystá poslat nákladní lodi plné lithia na místní trh. Budou bohatí. Možná se z téhle kolonie vyklube výjimka, ale jakmile si to lidi spočítají, vrhnou se na nové světy a začnou zuřivě pátrat po nejbližším zlatém dole.“

„Nevím přesně, co jsem mohl udělat jinak.“

„Nic,“ ujistil ho Fred. „Jenomže Avasarala a ministerský předseda Smith na Marsu a zbytek těch politických maniaků by měli rádi všechno pod palcem. A tys zajistil, aby k tomu nedošlo.“

„A proč to tebe tolik těší?“

„Protože,“ zašklebil se Fred, „se nesnažím tohle všechno ovládat. A právě proto jsem se octl tady, kde skutečně mám všechno pod palcem. Hraju na výdrž.“

Holden se zvedl a nalil si další šálek Fredovy lahodné kávy. „No, asi mi to budeš muset vysvětlit.“ Opřel se o stěnu vedle kávovaru.

„Mám stanici Medina, soběstačné plavidlo, kolem něhož musí každý projít, pokud chce k prstencům. Poskytujeme nouzová přístřeší a dodáváme balíčky se semeny každé lodi, která je potřebuje. Prodáváme zeminu do květináčů a vodní filtry za nákupní cenu. Každá kolonie, která přežije, se k nám bude chovat stejně, částečně proto, že jsme jí pomohli. Až tedy přijde čas zorganizovat nějakou galaktickou vládu, na koho se

všichni obrátí? Na lidi, kteří se snaží zachovat si nadvládu pistolí? Nebo na ty, kdo vždycky byli ochotni pomoci v nouzi?“

„Obrátí se na vás,“ řekl Holden. „A proto stavíš lodi. Tváříš se vsťricně a ochotně teď, na začátku, když každý potřebuje pomoc, ale až se začnou poohlížet po vládě, chceš působit dojmem síly.“

„Ano.“ Fred se na židli pohodlně opřel. „SVP vždy zahrnovala všechno za Pásem. To stále platí. Ta oblast se pouze... poněkud rozšířila.“

„Nemůže to přece být tak jednoduché. Země a Mars zaručeně nezůstanou sedět na zadku a nenechají tě řídit galaxii jenom proto, že jsi tady rozdával stany a balíčky se svačinou.“

„Nic není jednoduché,“ připustil Fred. „Ale tohle je začátek. A dokud vlastním stanici Medina, ovládám střed hrací desky.“

„Četls vůbec moji zprávu?“ Do Holdenova tónu se přes jeho snahu vloudily pochyby.

„Nemysli si, že nechápu nebezpečí, která skrývají nové světy –“

„Zapomeň na to, co jsme nechali na Ilusu.“ Holden odložil zpola vypitý šálek, rázně přešel místnost a naklonil se nad Fredův stůl. Starý muž se zamračeně odtáhl. „Zapomeň na roboty a železniční trati, které stále fungují, přestože byly nějakou tu miliardu let vypnuté. Na vybuchující reaktory. Zapomeň na smrtící slimáky a mikroby, kteří ti naleznou do očí a oslepí tě.“

„Jak dlouhý ten seznam bude?“

Holden na něj nedbal. „Měl by sis pamatovat tu kouzelnou střelu, která to všechno zastavila.“

„Ten artefakt, to byl šťastný nález, vzhledem k tomu, co –“

„Ne, nebyl. Byla to ta nejděsivější, nejzatracenější odpověď na Fermiho paradox, jaká by mě mohla napadnout. Víš, proč v té tvojí analogii s Divokým západem nevystupují žádní indiáni? Protože už jsou mrtví. Ten kdosi, co to všechno vybudoval, měl náskok a použil protomolekulárního stavitele bran k zabití všech ostatních. A to ani není to nejděsivější. Opravdu strašidelné je, že potom přišel ještě někdo další, střílel ty první hochy ze zadu do hlavy a nechal jejich mrtvolky ležet všude možné po galaxii. My bychom se měli ptát: kdo vypálil tu kouzelnou střelu? A nebude mu vadit, když si vezmeme věci po těch zabitých?“

Fred poskytl jejich posádce v obytném prstenci stanice Tycho dvě apartmá na patře pro vedení. Jedno sdíleli Holden s Naomi, Alex s Amosem

bydleli ve druhém, i když v praxi to znamenalo, že tam pouze přespávali. Když zrovna nevyužívali mnoha možností zábavy, které Tycho poskytovala, chlapi trávili všechnen čas v bytě Holdena a Naomi.

Když Holden vstoupil, seděla Naomi v jídelně a na ručním terminálu projížděla cosi složitého. Usmála se na něj, aniž by vzhledla. Alex seděl na pohovce v obýváku. Nástěnná obrazovka byla zapnutá, běžely na ní zprávy – komentátoři s příslušnou grafikou v pozadí – se ztlumeným zvukem. Pilot měl hlavu opřenou dozadu a zavřené oči. Tiše pochruoval.

„Oni už spí i tady?“ zeptal se Holden a usedl za stůl naproti Naomi.

„Amos šel pro něco k obědu. Jak to šlo?“

„Chceš slyšet špatné zprávy, nebo ty horší?“

Naomi konečně vzhledla od své práce. Naklonila hlavu na stranu a přímhouřila oči. „Zase jsi nás nechal vyhodit?“

„Tentokrát ne. Ale *Rosi* to pěkně schytala. Sakai povídal –“

„Osmadvacet týdnů,“ řekla.

„Jo. Napíchla ses na můj terminál?“

„Sleduju staniční záznamy,“ ukázala na vlastní displej. „Dostala jsem zprávu před hodinou. Je... Sakai docela umí.“

Ale není tak dobrý jako Sam, viselo ve vzduchu mezi nimi, aniž by to vyslovili. Naomi se ohledla na stůl, sklopila hlavu a schovala se za vlasy.

„No, takže to jsou ty špatné zprávy,“ pokračoval Holden. „Rok a půl volna, a ještě čekám, jestli Fred přijde a řekne, že to zatáhne. Nebo něco na ten způsob. Vlastně cokoli.“

„Stejně jsme pořád ve vatě. Včera dorazila platba od Spojených národů.“

Holden její oznámení odbyl pokývnutím. „Zapomeň na chvíli na peníze. Jakmile přijde řeč na ten artefakt, nemůžu sehnat nikoho, kdo by mě poslouchal.“

Naomi po způsobu Pásu pokrčila rameny. „Protože tentokrát by to mělo být jiné? Vždyť tě nikdy neposlouchali!“

„Aspoň jednou bych si přál, aby mě někdo odměnil za můj optimistický názor na lidstvo.“

„Uvařila jsem kávu,“ kývla hlavou ke kuchyňce.

„Fred mi nalil tu svoji, a ta byla tak dobrá, že teď už si rozhodně nedám žádnou podřadnější kávu. Další důvod, proč moje návštěva u něj dopadla tak neuspokojivě.“

Dveře bytu odjely stranou a dovnitř se hrnul Amos s velkými pytlíky. Vzduch kolem zvoněl po karí a cibuli.

„Dejte si,“ vyzval přítomné a složil pytle na stůl před Holdena. „Hele, kapitáne, kdy dostanu zpátky svoji loď?“

„Je to jídlo?“ ozval se Alex hlasitě a ospale z obýváku. Amos neodpověděl; už vytahoval molitanové krabičky z pytlíků a rozkládal je po stole. Holden si původně myslel, že je příliš naštvaný, aby měl vůbec na něco chuť, ale kořeněná vůně indického jídla ho přiměla změnit názor.

„Bude to trvat dlouho,“ odpověděla Naomi Amosovi s pusou plnou fazolové pasty. „Ohnuli jsme kostru.“

„Sakra.“ Amos si sedl a zmocnil se jídelních hůlek. „Jen vás pár týdnů nechám bez dozoru, a vy mi moji holku takhle zřídíte.“

„Za to mohly ty mimozemšťanské superzbraně,“ prohlásil Alex a vkráčet do místnosti, vlasy, při spánku zvlhlé potem, mu trčely na všechny strany. „Změny fyzikálních zákonů zapříčinily chyby...“

„Pořád to samé, akorát v jinou dobu.“ Amos pilotovi podal misku kari rýže. „Zesil ten zvuk. Tohle vypadá na Ilus.“

Naomi zapnula u zpravodajství zvuk a v bytě se ozval hlasatel. „– zdroje energie částečně obnoveny, ale podle zpráv z planety tento nezdar bude –“

„Tohle je opravdové kuře?“ zajímal se Alex a natáhl se po jedné z krabiček. „Nějak jsme se rozšoupli, ne?“

„Pšt!“ okřikl ho Amos. „Mluví o kolonii.“

Alex zakoulel očima, ale neřekl nic, jen si nakládal na talíř aromatické proužky kuřecího masa. „– následující reportáž se zabývá podrobnostmi vyšetřování loňského útoku na loděnice na Callisto, které tento týden pronikly na veřejnost. Výsledek ještě není definitivní, ale vše nasvědčuje tomu, že se na incidentu podílela malá frakce SVP, která má na svědomí značný počet obětí –“

Amos zlobným dobnutím do ovladače na stole znovu vypnul zvuk. „Sakra, chtěl jsem slyšet, co se děje na Ilusu, ne o nějakých debilních kovbojích z SVP, co se nechávají vyhodit do povětří.“

„Zajímalo by mě, jestli Fred ví, kdo je za tím,“ poznamenal Holden. „Zastánci tvrdé linie v SVP mají trochu potíže zbavit se té své teologie ve stylu ‚my proti celé sluneční soustavě‘.“

„Mimochodem, co tam asi hledali?“ ozval se Alex. „Na Callisto neměli žádnou těžkou municí. Žádné jaderné nálože. Nic, co by stálo za takové přepadení.“

„Takže my teďko čekáme, že ty jejich voloviny budou dávat smysl?“ uchechtl se Amos. „Podej mi tu placku.“

Holden si povzdechl a opřel se na židli. „Vím, že nejspíš vypadám jako naivní pitomec, ale já si po Ilusu vážně myslel, že si užijeme chvíli klidu a míru. Že nikdo nezatouží vyházovat ostatní do vzduchu.“

„Vypadá to takhle,“ řekla Naomi, potlačila říhnutí a odložila hůlky. „Země a Mars se mrzutě pokoušejí o zmírňování napětí, legitimní křídlo SVP se namísto bojování věnuje vládě. Kolonisté na Ilusu spolupracují se Spojenými národy, místo co by na sebe stříleli. Relativně dobrá situace. Nemůžeme čekat ode všech stejný přístup. Koneckonců jsme lidi. Vždycky mezi námi bude určité procento pitomců.“

„Nejpravdivější slova, co kdy kdo řekl, šéfko,“ mínil Amos.

Dojedly a chvíli jen seděli v přátelském mlčení. Amos vyndal z malé chladničky piva a podal je ostatním. Alex si nehtem malíčku čistil zuby. Naomi se vrátila ke svým schématům oprav.

„Takže,“ pronesla po nějaké době bádání nad čísly, „dobrá zpráva je, že i když SN a SVP usoudí, že si svoje účty za opravy máme zaplatit sami, tak s tím, co máme ve fondu pro případ nouze, dokážeme výdaje pokrýt.“

„S přepravou kolonistů skrz prstence tady bude spousta práce,“ poznamenal Alex. „Až budeme zase schopní letu.“

„Jasně, však se nám do toho mrňavýho nákladního prostoru vejde fůra kompostu,“ odfrkl si Amos. „Kromě toho zkrachovalci a zoufalci asi nebudou právě klientela, o jakou bysme stáli.“

„Postavme se k tomu čelem,“ prohlásil Holden. „Jestli se věci budou vyvíjet jako dosud, najít práci pro soukromou válečnou loď bude možná dost těžké.“

Amos se zasmál. „Dovol, abych tady a teď pronesl svoje prorocký ‚já ti to říkal‘. Protože jestli se jako obvykle ukáže, že to není pravda, možná u toho nebudu.“